

Electronische wildsignalering

Jos van Lent

Een deel van de veldwerkzaamheden op grasland gebeurt in het voorjaar. Veel bewerkingen gebeuren volvelds (rollen, slepen, bemesten, maaien, etc). Tussen half maart en half juli broeden veel weidevogels en bestaat het gevaar dat door veldwerk legfels verloren gaan. Veehouders proberen dit zoveel mogelijk te voorkomen door het veldwerk voor of na het broedseizoen uit te voeren. Sommige bewerkingen (grasmaaien), moeten tóch in het broedseizoen uitgevoerd worden.

Nog niet praktijkrijp

In de zomer van 1996 is op proefbedrijf Zegveld onderzocht of het prototype van de elektronische wildredder eieren kan opsporen. De testen zijn gedaan met verwarmde kippeneieren. De eieren werden op de grond gelegd, tussen en onder het gras. De testen zijn gedaan bij kort en lang gras (maaisnede) en bij verschillende weersomstandigheden.

Bij deze testen bleek dat het apparaat de nesten inderdaad opspoorde. Naast deze goede meldingen waren er echter ook een groot aantal loze meldingen (meer dan 75 %). Het apparaat is te gevoelig. Vooral kale plekken in het land zijn een probleem. Door de zwarte kleur warmen deze plekken in de zon meer op dan de omgeving waar gras staat. Hierdoor geeft het apparaat een loze melding. Bij bewolkt weer is de verstoring door kale plekken minder.

Aangepaste versie in zomer '97

In het voorjaar van 1997 wordt op proefbedrijf Zegveld een aangepast prototype getest. Het zoeken is naar een middenweg tussen enerzijds een zo hoog mogelijk percentage juiste meldingen en anderzijds een zo laag mogelijk percentage loze meldingen. Bij positieve resultaten zal het apparaat verder getest worden op praktijkschaal. Dit gebeurt in samenwerking met milieucoöperatie De Ommermarke.

Het uiteindelijke apparaat moet voor op de trekker gemonteerd kunnen worden met

Achtergrond ontwikkeling wildredder

Op steeds meer bedrijven worden nesten gespaard doordat de veehouders en/of vrijwilligers ze opsporen en markeren. Hierdoor kunnen bij het veldwerk de nesten ontweken worden. Het opsporen is uiterst tijdrovend omdat de nesten vaak moeilijk te vinden zijn. Ondanks de inzet van vrijwilligers is het onmogelijk om alle weidevogellegfels te sparen. Naast nesten moeten ook kuikens en andere jonge dieren (b.v. hazen) worden beschermd. Ook deze dieren zijn vaak moeilijk te zien, vooral in lang gras. De iets oudere dieren kunnen worden verjaagd door wildredders (buis met kettinkjes die door het gras slepen). Vanwege de complexe en tijdrovende huidige methode die tot nu toe werd toegepast is er behoefte aan een systeem dat het opsporen van vogelnesten kan automatiseren. Veehouder J. Sterken uit Ommen heeft samen met de HTS-Zwolle een systeem ontwikkeld om weidevogels, vogelnesten en kleine dieren te detecteren. Het systeem bestaat uit warmte-gevoelige sensoren en een signalering (geluid-alarm, of een lamp) op de trekker. Het apparaat is in de zomer van 1996 op proefbedrijf Zegveld getest en was ook te zien tijdens de Open dagen in september '96 op de Waiboerhoeve.

De elektronische wildredder kan eenvoudig aan de maaier bevestigd worden; detail van warmtesensor.

dezelfde werkbreedte als de machines. Het moet een praktisch systeem zijn dat op alle machines voor veldwerk kan worden toegepast. Het systeem moet de chauffeur van de machine tijdig waarschuwen zodat deze het nest of dier kan ontwijken. In de trekkercabine komt hiervoor een kastje met een alarm. Tevens moet het systeem robuust en makkelijk in gebruik zijn. Voor een snelle toepassing in de praktijk is een lage prijs van het apparaat belangrijk. Wellicht kan het gebruik van het apparaat gestimuleerd worden met een subsidie, net als bij de wildredder met kettingen.

